

§ 5. 1. Udzielenie zezwolenia polega na zamieszczeniu adnotacji w tej sprawie na wniosku oraz stwierdzeniu tego faktu w rozkazie dziennym dowódcy jednostki wojskowej.

2. Z rozkazem, o którym mowa w ust. 1, zapoznaje się, za podpisem, żołnierza.

3. W przypadku, o którym mowa w § 3 ust. 3, o udzieleniu zezwolenia powiadamia się na piśmie podmiot, który złożył wniosek o udzielenie tego zezwolenia.

4. Wyciąg z rozkazu, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się żołnierzowi wyjeżdżającemu za granicę.

§ 6. 1. Odmowa udzielenia zezwolenia następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Odwołanie od decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia wnosi się w terminie trzech dni od dnia jej doręczenia za pośrednictwem dowódcy jednostki wojskowej, który wydał tę decyzję, do przełożonego tego dowódcy.

3. W przypadku, o którym mowa w § 3 ust. 3, o odmowie udzielenia zezwolenia powiadamia się na piśmie podmiot, który złożył wniosek o udzielenie tego zezwolenia.

4. Wniesienie odwołania przysługuje jedynie żołnierzowi.

5. Przełożony, o którym mowa w ust. 2, rozpatruje odwołanie w terminie nie później niż na dzień przed planowanym terminem wyjazdu żołnierza za granicę.

6. W przypadku udzielenia zezwolenia przez przełożonego, o którym mowa w ust. 2, dowódca jednostki wojskowej stwierdza ten fakt w rozkazie dziennym. Przepisy § 5 ust. 2—4 stosuje się odpowiednio.

7. Od decyzji wydanej po ogłoszeniu mobilizacji i w czasie wojny odwołanie nie przysługuje.

§ 7. W przypadku rezygnacji z wyjazdu i pobytu za granicą żołnierz jest zobowiązany powiadomić o tym fakcie dowódcę jednostki wojskowej.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie zasad i trybu uzyskiwania przez żołnierzy w czynnej służbie wojskowej zezwoleń na wyjazd i pobyt za granicę oraz właściwości organów wojskowych w tych sprawach (Dz. U. Nr 89, poz. 444, z 1995 r. Nr 50, poz. 272 oraz z 2003 r. Nr 50, poz. 430).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Szmajdziński*

1669

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾

z dnia 29 września 2005 r.

w sprawie udzielania pomocy uchodźcom

Na podstawie art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) szczegółowe zasady i tryb udzielania pomocy uchodźcom;

2) wysokość świadczeń pieniężnych;

3) formy i zakres pomocy;

4) metody i sposoby monitorowania postępów uchodźców w ich integracji;

5) dopuszczalne sytuacje pozwalające na zmianę miejsca zamieszkania w okresie trwania indywidualnego programu integracji i tryb postępowania w tych sprawach;

6) warunki wstrzymania pomocy lub jej odmowy.

§ 2. 1. Pomocy uchodźcom udziela się w zależności od ich indywidualnej sytuacji życiowej oraz sytuacji ich rodzin.

2. Uchodźca po dokonaniu wyboru miejsca stałego pobytu zgłasza potrzebę otrzymania wsparcia do

¹⁾ Minister Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej — zabezpieczenie społeczne, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Wiceprezesa Rady Ministrów, Ministra Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 265, poz. 2643).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 99, poz. 1001 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 94, poz. 788, Nr 164, poz. 1366, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1487 i Nr 180, poz. 1493.

właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu powiatowego centrum pomocy rodzinie, zwanego dalej „centrum pomocy”.

3. Centrum pomocy, przed opracowaniem indywidualnego programu integracji, zwanego dalej „programem”, informuje uchodźcę o warunkach udzielania pomocy.

4. Centrum pomocy ustala wykaz instytucji, których udział jest niezbędny w procesie realizacji programu, oraz zakres ich działania.

§ 3. 1. Pomoc osobie niepełnoletniej, niepozostającej pod pieczę rodziców lub opiekuna prawnego, posiadającej status uchodźcy zapewnia placówka opiekuńczo-wychowawcza, w której przebywa.

2. Dyrektor placówki opiekuńczo-wychowawczej zawiadamia właściwy sąd opiekuńczy o udzielaniu pomocy osobie niepełnoletniej posiadającej status uchodźcy.

§ 4. 1. Łączna wysokość świadczeń pieniężnych na utrzymanie i pokrycie wydatków związanych z nauką języka polskiego, zwanych dalej „świadczeniami pieniężnymi”, przysługujących uchodźcy wynosi:

1) w okresie pierwszych 6 miesięcy:

- a) do 1 149 zł miesięcznie — dla osoby samotnie gospodarującej,
- b) do 804 zł miesięcznie na osobę — w rodzinie 2-osobowej,
- c) do 689 zł miesięcznie na osobę — w rodzinie 3-osobowej,
- d) do 574 zł miesięcznie na osobę — w rodzinie liczącej 4 i więcej osób;

2) w okresie od 7 do 12 miesiąca:

- a) do 1 033 zł miesięcznie — dla osoby samotnie gospodarującej,
- b) do 723 zł miesięcznie na osobę — w rodzinie 2-osobowej,
- c) do 620 zł miesięcznie na osobę — w rodzinie 3-osobowej,
- d) do 517 zł miesięcznie na osobę — w rodzinie liczącej 4 i więcej osób.

2. Świadczenie pieniężne wypłaca się w terminie do dnia 15. każdego miesiąca.

§ 5. Uchodźcy przysługuje pomoc w formie:

- 1) świadczeń pieniężnych;
- 2) opłacania składki na powszechne ubezpieczenie zdrowotne;

3) pracy socjalnej;

4) specjalistycznego poradnictwa obejmującego w szczególności:

- a) poradnictwo prawne, psychologiczne i rodzinne,
- b) udzielanie informacji oraz wsparcia w kontaktach z innymi instytucjami, w szczególności z instytucjami rynku pracy, środowiskiem lokalnym oraz organizacjami pozarządowymi,
- c) inne działania wspierające proces integracji uchodźcy, określone w indywidualnym programie integracji.

§ 6. 1. Świadczenia pieniężne są przyznawane z przeznaczeniem na:

- 1) utrzymanie, w szczególności na pokrycie wydatków na żywność, odzież, obuwie, środki higieny osobistej oraz opłaty mieszkaniowe;
- 2) pokrycie wydatków związanych z nauką języka polskiego.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, mogą być w uzgodnieniu z uchodźcą pokrywane bezpośrednio przez centrum pomocy.

§ 7. 1. Postęp uchodźcy w procesie integracji w ramach realizowanego przez niego programu jest monitorowany przez pracownika socjalnego centrum pomocy, zwanego dalej „realizatorem programu”, co najmniej raz w okresie 3 miesięcy, licząc od dnia podpisania programu.

2. Postęp ocenia się w zakresie stopnia i efektywności procesu integracji w następujących obszarach:

- 1) edukacji językowej, w tym zwłaszcza w zakresie stopnia przyswojenia podstawowego zasobu słownictwa języka polskiego umożliwiającego komunikowanie się;
- 2) funkcjonowania zawodowego, w zakresie postępów w poszukiwaniu zatrudnienia i innych form aktywności zawodowej umożliwiającej ekonomiczne usamodzielnienie się uchodźcy;
- 3) funkcjonowania społecznego, zwłaszcza w zakresie nawiązania kontaktów ze środowiskiem lokalnym oraz stopnia partycypacji w życiu społecznym, kulturalnym i publicznym.

3. W celu ustalenia postępu uchodźcy w procesie integracji realizator programu dokonuje ocen, stosując metody obserwacji, rozmowy bezpośredniej z uchodźcą oraz z członkami rodziny.

4. Oceny postępu w procesie integracji są dokonywane w formie notatek służbowych.

5. Realizator programu również może zasięgać opinii innych osób uczestniczących w procesie integracji.

6. W przypadku stwierdzenia braku lub niewystarczającego postępu w którymkolwiek z obszarów integracji, o których mowa w ust. 2, strony umowy mogą zmodyfikować program tak, aby dostosować go do specyficznych potrzeb uchodźcy i usunąć problemy pojawiające się w realizacji programu.

§ 8. 1. Zmiana miejsca zamieszkania uchodźcy w okresie realizacji programu, niepowodująca rezygnacji z programu, jest możliwa ze względu na:

- 1) podjęcie pracy z możliwością zamieszkania na terenie innego powiatu;
- 2) uzyskanie mieszkania na terenie innego powiatu;
- 3) łączenie rodzin cudzoziemców posiadających status uchodźcy, jeżeli istnieje możliwość wspólnego zamieszkania;
- 4) konieczność zapewnienia specjalistycznego leczenia, wymagającego zmiany miejsca zamieszkania uchodźcy lub członka jego rodziny.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uchodźca składa w centrum pomocy realizującym program oświadczenie potwierdzające te okoliczności oraz przedkłada dokumenty potwierdzające zaistniałą sytuację.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uchodźca i członkowie jego rodziny składają w centrum pomocy realizującym program oświadczenie o gotowości wspólnego zamieszkania.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, uchodźca przedkłada zaświadczenie lekarza placówki leczenia specjalistycznego o konieczności leczenia w placówce specjalistycznej oraz braku możliwości takiego leczenia w miejscu zamieszkania.

5. W przypadku zmiany miejsca zamieszkania realizację programu przejmuje powiat właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania uchodźcy.

6. W przypadku gdy zmiana miejsca zamieszkania jest związana ze zmianą powiatu w ramach tego samego województwa, starosta właściwy ze względu na dotychczasowe miejsce zamieszkania uchodźcy zawiadamia starostę właściwego ze względu na nowe miejsce zamieszkania uchodźcy oraz przekazuje realizowany program, a także informuje o tym właściwego wojewodę.

7. W przypadku gdy zmiana miejsca zamieszkania uchodźcy jest związana ze zmianą województwa, starosta właściwy ze względu na dotychczasowe miejsce zamieszkania uchodźcy informuje o tym właściwych wojewodów.

§ 9. 1. Pomoc uchodźcy, o której mowa w § 4, może być wstrzymana w przypadku:

- 1) uporczywego, zawinionego niewykonywania przez uchodźcę zobowiązań przyjętych w programie, w tym nieusprawiedliwionej nieobecności na kursach nauki języka polskiego — przez okres do 30 dni;
- 2) wykorzystywania pomocy w sposób niezgodny z celem, na jaki została przyznana — przez okres do 30 dni;
- 3) udzielania przez uchodźcę nieprawdziwych informacji o swojej sytuacji życiowej — do czasu wyjaśnienia okoliczności udzielenia takich informacji;
- 4) upływu 30 dni pobytu uchodźcy w zakładzie opieki zdrowotnej — do czasu opuszczenia przez niego zakładu;
- 5) wszczęcia przeciwko uchodźcy postępowania karnego — do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

2. Realizator programu występuje do kierownika centrum pomocy o przywrócenie wstrzymanej pomocy niezwłocznie po powzięciu informacji o ustaniu przesłanek wstrzymujących pomoc.

3. W przypadku gdy po upływie okresu wstrzymania pomocy nie ustały przyczyny, o których mowa w ust. 1, odmawia się udzielania pomocy.

4. Odmowa udzielania pomocy następuje ponadto, gdy:

- 1) uchodźca, wobec którego jest kontynuowana uprzednio wstrzymana pomoc, ponownie dopuszcza się działań, o których mowa w ust. 1 pkt 1—3;
- 2) uchodźca został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione umyślnie;
- 3) cudzoziemiec został pozbawiony statusu uchodźcy.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

Minister Polityki Społecznej: w z. *C. Miżejewski*

³⁾ Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia utraciło moc rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania pomocy uchodźcom, wysokości świadczeń pieniężnych, form i zakresu pomocy, trybu postępowania w tych sprawach oraz warunków wstrzymania pomocy lub jej odmowy (Dz. U. Nr 109, poz. 1160), zachowane w mocy na podstawie art. 159 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 94, poz. 788, Nr 164, poz. 1366, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1487 i Nr 180, poz. 1493).